

са готвѣлъ кѣмъ нѣщо голѣмо, като сега можѣлъ да е спокоенъ откъмъ западъ, — готвѣлъ са пакъ да удари на Византійцѣтъ, и тѣй, щото тозѣ-пакъ да свърши работата съ Цариградъ. Той обрѣжилъ, дума лѣтописецѣтъ, страшна войскъ, повикалъ Аваритѣ и събралъ войска *отъ сичкытъ славини*, сир. отъ сичкытъ подвластны Славенскы племена, направилъ всевъзможны обсадителны орждія, стѣнобитны, огнехвърлителны, каменнохвърлителны и сѣкакътъ родъ подвижны кулы; за да са дигне сичко туй, готовы были множество волове и 5,000 кола, обкованы съ желѣзо; императоръ Львъ земалъ мѣркъ, за да са брани, градѣлъ нова стѣна при Влахерна ⁽²¹⁾, произвождалъ землены работы; тутакси дохожда извѣстіе: « Крумъ умрѣ, въ петѣкъ на свѣтлата недѣля (820); проливаніе отъ кръвъ скоропостижно го задуши. »

Бѣлѣжка. — Историцѣтъ не сѣ съгласны колкогото за времето на смъртъта Крумова: едни казватъ да е умрѣлъ въ 814 или 815 г., други, отъ които и Гилфердингъ, полагатъ смъртъта му въ пролѣтъта на 13 Априлія 820 г. отъ кръвопроливанье, което го задушило, т. е. отъ *дамла*. А туй несъгласуванье на лѣтописцѣтъ дава ни поводъ да помислимъ, че Крумъ, ударенъ отъ *дамла*, не умрѣлъ скоропостижно, както по-вече бѣлѣжатъ (— и права имъ бѣлѣжката, защото тъкмо по онуй време той былъ съ сичкытъ си силы нападнѣлъ на Византія), но живѣлъ разслабенъ шесть години послѣ, и тогазъ са скончалъ. Тѣй може да са истѣлкува и бездѣйствието, въ което онъ стоялъ цѣлы шесть години (815—820); иначе ный трѣба да приѣмнемъ съ Теофана, Кедрина и другытъ, които полагатъ смъртъта му по-напредъ отъ 820 г. и за наслѣдникъ — *Мортагона*, споредъ едни сынъ, споредъ други братъ неговъ. Въ подобно разногласіе са намѣр-

(²¹) Сѣверный край на Цариградъ; Влахерскытъ врата — сега Балать-капосу.